

op 5000 gulden geschat en dat van zijn schoonvader op f 9000 ¹⁾. De geldelijke hulp van zijnen schoonvader kon hij spoedig door zijne erfenis uit de ouderlijke nalatenschap teruggeven; maar al te voren, in 1737, was hij in staat geweest, met hem samen een perceel aan te koopen in de Wijnstraat, opnieuw ter vergrooting der fabriek, en nog in 1744, 1745 en op 2 Febr. 1748 ging die uitbreiding, door aankopen naast de woning op den Wolfshoek, voort ²⁾. Op 30 Mei 1745 verkreeg hij het burgerschap van Rotterdam en legde hij den poorters-eesd af. Hij werd ook commissaris van het zeerecht.

Het sterven van zijn compagnon-schoonvader, op 26 Maart 1748, liet hem als eenig bestuurder hunner handelszaken achter.

De groote vlucht, die zijne ondernemingen kregen, deed hem besluiten, eigen schepen uit te rusten, om ter koopvaardij te varen en de ruwe suiker voor zijne fabrieken uit de Indiën aan te voeren. Eene teekening in Oost-Indischen inkt, door zijnen zoon Hendrik van Oordt gemaakt, bestaat nog van een dezer tweemasters.

Op 12 April 1753 stierf zijne eerste vrouw en op 22 Mei 1754 hertrouwde hij met Willemina van Charante ³⁾.

Toen ter tijde was, ter vervanging van twee brouwerijen, genaamd „het Hart” en „het Witte Hart”, eene suikerraffinaderij gebouwd. Huizen daarnaast langs de Doodesteeg, thans de Hertestraat, en verderop door het water van de Scheepmakershaven bespoeld, voerspelden aan zijnen koopmansblik, hoe dit alles voor uitbreiding zijner ondernemingen was te veranderen in eene woning, verbonden aan die fabriek, omgeven van eene doeltreffende landingsplaats voor zijne schepen. Hij kocht deze panden en liet ze afbreken, om weldra de lange rij der deftige huizen aan de Boompjes te vermeerderen met een statig, degelijk gebouw, terwijl het verkeer, waar thans de Hertekade is, met het bedrijf eener nieuwe suikerraffinaderij toenam. Bedoelde woning werd het stamhuis van den Rotterdamschen tak der familie Van Oordt.

Eene periode van verhoogden bloei was aangebroken met het

1) Kohier van het personeel 1743.

2) Zie Giftebrieven van 1 Nov. 1737, 6 Juni 1744, 4 Nov. 1745 en 2 Febr. 1748.

3) De familie Van Charante is blijkbaar ook bij het raffineeren van suiker betrokken geweest, want in „Ned. Patriciaat”, jaargang 1916, wordt op bladz. 92 vermeld, dat Adrianus van Charante, geb. 10 April 1721, op 1 Mei 1759 de suikerraffinaderij „de Posthoorn”, aan de westzijde van de Leuvehaven, kocht.